

Ιωάννα Κλεφτόγιαννη

ΡΟΡ 14: Οι 10 +1 καλύτερες θεατρικές παραστάσεις του 2014

Αυτές που θα επιζήσουν στο χρόνο και αυτές που μας συγκίνησαν.

Επιλέγει η Ιωάννα Κλεφτόγιαννη.

29.12.2014

Πάει ο παλιός ο χρόνος. Και μαζί του περισσότερες από 400 παραστάσεις θα γίνουνπαρελθόν. Θα ξεχαστούν; Θα γίνουν στάχτη; Κάποιες ναι, κάποιες άλλες -σίγουρα, οι λιγότερες – όχι. Οι λόγοι που θα επιζήσουν στο χρόνο είναι σύνθετοι, παρότι η ετυμολογία είναι απλή. Δεν μπορούν να ξεχαστούν δουλειές που σε δόνησαν, σε τάραξαν ή σε εξαγρίωσαν. Το ίδιο ισχύει και για εκείνες που σε συγκίνησαν αληθινά. Δεν είναι δυνατόν να γίνουν στάχτη παραστάσεις που έσταζαν ερωτισμό και σε κατέκλυσαν με το σαρωτικό φλέγμα τους. Ανεξίτηλες είναι μοιραίο να μείνουν και όσες διακρίθηκαν για τις μεγάλες ερμηνείες τους. Όλες αυτές μαζί ανήκουν με το σπαθί τους στην κατηγορία «παραστάσεις της χρονιάς». Και παρότι είναι εξαιρετικά ριποκίνδυνο να επιλέγεις από 400 παραγωγές, το Ροραγanda ξεχωρίζει 11 αδιαφιλονίκητα θεατρικά ορόσημα για το 2014.

«Δεκαήμερο» του Βοκάκιου

Η πιο ερωτική (τόσα γυμνά σώματα σε όλων των μορφών τα κωμικά και αισθησιακά συμπλέγματα δεν είχαμε ξαναδεί επί σκηνής!) και συγχρόνως εμπνευσμένη παράσταση της χρονιάς είχε, ξανά μετά την «Γκόλφω», την υπογραφή του Νίκου Καραθάνου. Κι ωστόσο, η διασκευή στη Νέα Σκηνή του Εθνικού Θεάτρου, που στηρίχθηκε στο κινηματογραφικό κανόνα του Πιερ Πάολο Παζολίνι, πρωτίστως ήταν ένας ανεξάντλητος, μεθυστικός χείμαρρος ποίησης .

«Όλος ο ουρανός πάνω στη γη (Το σύνδρομο της Γουέντυ)» της Ανχέλικα Λίντελ

Ήταν η παράσταση που προκάλεσε κάμποσα εγκεφαλικά και επεισόδια στο φετινό Φεστιβάλ Αθηνών και δίχασε όσο καμία άλλη το κοινό, επισκιάζοντας τα πάντα. Η προβοκατόρισα Ισπανίδα δραματουργός, σκηνοθέτιδα και ηθοποιός σαν θηλυκός Ίγκι Ποπ, με εκρηκτική ενέργεια, έβρισε πίσω από ένα μικρόφωνο σε ντελίριο ανηλεώς όλες τις μανάδες του κόσμου και επιδόθηκε στον πιο αργόσυρτο σκηνικό αυνανισμό που έχει δει θεατής σε θέατρο.

«Εκτοπλάσματα» του Μίλτου Σαχτούρη

Στην πιο cult παράσταση της χρονιάς, σε σύλληψη και σκηνοθεσία Βασίλη Νούλα, ημίγυμνα κορίτσια, «ρημαγμένα φέρετρα», άφθονο κέτσαπ και αναφορές στα μυθικά b-movies του Μάριο Αρτζέντο συνέθεταν ένα ανορθόδοξο, προκλητικό «μνημείο» του μεταμοντέρνου. Στα συν ότι εκτυλισσόταν και στον ιδανικό τόπο του «εγκλήματος»: ένα διαμέρισμα -κατοικία των Εξαρχείων.

«Αέρας» του Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη

Η πρώτη σκηνική συνάντηση της Ρένης Πιττακή με τη Ράνια Οικονομίδου, στο στυλιστικό θεατρικό κομμοστέχνημα του Χατζηγιαννίδη, παρήγαγε εκρηκτικές δόσεις θεατρικής ευωχίας, με απολήχους απ' τον Μπέκετ, τον Ιονέσκο και την κλασική βρετανική κωμωδία. Ερμηνείες και σκηνοθεσία (της Σύλβιας Λιούλιου) για Όσκαρ (θέατρο «Πόλη»).

«4.48 Ψύχωση» της Σάρα Κέιν

Στα χέρια της Άντζελας Μπρούσκου το κύκνειο άσμα της Κέιν έγινε εύφλεκτο, εύθραυστο και μεταλλικά σκληρό υλικό. Η Παρθενόπη Μπουζούρη έκανε μια από τις πιο δυνατές ερμηνείες της χρονιάς.

[...]